

Les paraules que em surten són de pedra

Escric, asseguda, des d'una taula de fusta i sento emocions fondes i calfreds. Quan jo era petita tenia un moble marró, un escriptori igual, a la meva habitació. La nostra casa era molt gran, el pis on vivíem més encara, als afores de la ciutat. Ara ja no hi viu ningú i tornar a veure o viure en els seus espais només podrien produir-me una gran soledat, que sentís que tot és a punt de caure, de derruir-se. La casa vella és a punt de caure i els meus records també.

Escric i les paraules que em surten són de pedra. De la pedra necessària i imprescindible per construir, per exemple, una antiga església i, enmig de dues parets, posar-hi un gran para-sol, com el que tenien els veïns, o com aquell que un cop vaig veure no sé on però que encara recordo i que és igual que aquest... Les paraules que em surten són de pedra i esdevenen murs presents des de l'antiguitat, murs de roca que protegeixen, amb taques negres que recorden la sang o l'oxidació, el meu propi passat. La sang. I l'òxid, que també em provoca fàstics perquè em fa present imatges de l'antigor i de com vivia la gent aleshores.

Ara caminem per carrers amb edificis de pedra, portes de fusta i columnes que els aguanten. Una porta de ferro vell, una columna com les del temple d'Artemis i el terra de marbre gastat. Roma, Grècia, Reus, Madrid, França... tot s'assembla, tot és semblant, però alhora diferent. El meu poble, les esglésies que s'afonen, les columnes que cauran, les portes que ja no tanquen. Caminem.

Una porta antiga. Una porta oberta per on entraven els meus avis. Una porta i una finestra també que em recorda el poble on gairebé sempre jugava amb els meus germans. Hi entraré, hi fa molt de fred, i malgrat tot em resulta un lloc de pau i tranquil·litat, on crec que em sentiré còmoda. Les parets li donen un toc antic, és clar, però no sé si és antic o de viatge en el temps. En entrar-hi em sento còmoda perquè veig que no importa d'on ets, ni quina religió segueixes.

I dins hi veig el meu bateig, als deu anys, a l'església de la Puríssima Sang i recordo Móra d'Ebre i la setmana que em vaig quedar a dormir fora de casa. O quan feia la comunió... O el casament aquell a què vaig anar quan era petita, molt petita. Passejava amb els meus pares per una església antiga, els murs vells i gastats em provocaven tristesa, i a vegades també calfreds... Aleshores, vam entrar en aquella església i vam veure que tot estava fet pols, un espai ple de runes en una ciutat antiga.

Ja ho sabíem. Escric paraules de pedra. I la porta d'un castell medieval, d'un castell que va ser atacat i cremat, va resistir només perquè també era de pedra; no va patir massa desperfectes. Com l'escriptori, com els meus records des d'on ara us escric. Les parets de casa meva són de color rosa.